

тя го повика, когато ѝ дотрѣба не вече неговото слово, а неговото сърдце и ржцѣтъ му. Отъ тамъ той праща първата изповѣдь до майка си:

Не плачи, майко, не тужи,
 Че станахъ ази хайдутинъ,
 Хайдутинъ, майко, бунтовникъ,
 Та тебе, клета, оставихъ
 За първо чедо да жалишъ!
 Но кълни, майко, проклинай
 Тазъ турска черна прокуда,
 Дѣто насъ млади пропжди
 По тази пуста чужбина...

Въ равна Ромжния.

Баштата праща сина си да слѣдва въ нѣкой руски университетъ, но синътъ рѣшилъ вече друго: да побѣгне въ планината и отъ тамъ да работи, е още рано; той знае че всички хайдутини бѣгатъ въ Ромжния, че тамъ се намиратъ за сега и Хаджията и Караджата, и Раковски... Той ще се срѣщне съ тѣхъ, ще се посвѣтва, ще обмислятъ нови планове. И кръшва той къмъ Гюргево, дѣто и остава-

Ромжния въ това врѣме бѣ обѣтованата земя за българскитѣ хайдутини. Тя се бѣ скоро освободила и знаеше какво нѣщо е робството, затова имъ даваше подслонъ и тѣ се чувствуваха близо до родината си, стенѣха съ нейнитѣ страдания и чакаха съ нейнитѣ надежди. Гюргево зимѣ събираше всички балкански пилци: тукъ тѣ се съвѣтваха, добавяха си силитѣ, изгубени прѣзъ лѣтнитѣ хватки, и чакаха нова пролѣтъ.

Тукъ дойде и нашиятъ бунтовникъ, намѣри той хората си, заживѣ съ тѣхъ и засподѣля съ тѣхъ